

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 34)

***/ Chuyện đời xưa.**

I.

Nha Trang, thứ Tư June 28/2017

Đêm qua viết câu chuyện số 33 nói về Tình Yêu xong, thấy lòng chập chùng vô kể. Thêm lá thư Âu Cơ gửi, chỉ vài dòng ngắn ngủi mà lại khiến tâm tư thật sự u hoài. Trong số *"tất-cả-các-người-đi-qua-đời"* thì Âu Cơ chiếm lĩnh vị trí cao nhất, lâu dài nhất, thân yêu gần gũi nhất. Vậy mà nó cũng bỏ tôi kể từ cuối năm 2014 thì phải biết là "nổi điu hiu" trong trái tim "người đàn bà thép" từ dạo ấy đến nay sâu thẳm cỡ nào!

"Căn nhà những-người-trăm-năm-cũ" là cái tên tôi và Âu Cơ dùng gọi với nhau.

Những người trăm năm hằng ngày chứng kiến biết bao vui buồn sướng khổ của người đang hiện hữu.

Những con người đã chết từ cổ đại vẫn còn đang *"sống cùng"* giữa cuộc đời và trái tim cả cô lẫn mẹ.

Đó là nơi chôn gần gũi và yêu thương trên hết SAU căn nhà quét vôi màu gạch ở Sài Gòn.

+ Là nơi có Mẹ già đã sống và đã chết;

+ có Âu Cơ & Vân San đã lớn lên và đã bỏ đi.

+ Có từng lớp học trò thay phiên nhau hiện hữu rồi từ biệt.

+ Cũng có những "người dung" cùng đến nấu nướng trong nơi chôn mang cùng địa chỉ 849 North Second St, của San Jose.

***/ 4 giờ kém 20 phút chiều.**

Vừa viết dứt đoạn trên, lại nhận thêm thư khác của Âu Cơ với những lời lẽ cực kỳ cay đắng làm bầm nát trái tim người mẹ. Thế là cái đầu đăm bị nghẽn hẳn, chuyện thiên hạ phải bỏ ngang để nhớ chuyện đau khổ của riêng mình.

Không thể KHÔNG nói ra ít lời vào đây, cũng không thể KHÔNG đổ thừa cho Duyên với Nghiệp. Chắc rằng kiếp nào tôi *"đã gây quá nhiều chương tội"* nên kiếp này phải chịu quả báo nặng nề theo chuyện Âu Cơ đã từ ba năm qua?

Lòng mẹ bao la làm sao cho khỏi đốn đau theo những gì con đang gánh nhận? Làm sao quay lưng dù bất kỳ điều gì đưa con đã từng đành đoạn gây nên? Chỉ biết thương xót vô cùng cho con gái nhỏ. Đây quả là bi kịch lớn nhất trong đời tôi đã trải.

Tất cả khởi nguồn từ hai chữ “**nhà văn**”!

Làm con gái một nhà văn **như tôi** cũng không phải là điều hạnh phúc. Nhất nữa, đứa con gái ấy cũng đang mang số phận “nhà văn” thì lại càng thêm đau khổ.

Biết nói sao? Mà không nói thì chắc phải uống gấp đôi *doze* thuốc ngủ mới mong qua được đêm nay.

Từ ba năm, rất nhiều lần tôi muốn đến gần, ôm Âu Cơ vào lòng như khi nó còn bé... nhưng đành không làm được. Nhiều lần trái tim trở nên chùng lạnh trước những cú “đẩy ra” một cách tàn nhẫn của Âu Cơ.

Có lẽ rồi vài chục năm sau, không phải tôi, mà chính là Âu Cơ khi đọc đến đoạn này, sẽ xót xa tự hỏi: *"Tại sao không cùng tìm đến để xẻ chia sự cô đơn đầy ắp trong trái-tim-người-mẹ-nghệ-sĩ?"*

Cái “dở” của tôi chính khởi đi từ **“cá chất kiêu hãnh lúc nào cũng chấp nhận trong im lặng mọi nỗi thua thiệt.”** Âu Cơ còn quá nhỏ để có thể đứng vững trước những bùa vây ác hiểm theo bản chất RẤT RIÊNG của người mẹ nhà văn.

Đó là điều khiến tôi đau khổ, không phải đau khổ vì lòng đố kỵ của thế nhân, mà chính vì *“mặc cảm có tội”* được thế nhân đặt để càng lúc càng nặng nề hơn trong lòng đứa con gái nhỏ.

Trong Kinh Thánh kể:

Hai người đàn bà giành một đứa con. Người nào cũng bảo “đó là con của tôi.” Chuyện đem tới vua Salomon phân xử. Vua bèn ra lệnh chặt đôi đứa trẻ, cho mỗi người một nửa. Một phụ nữ bằng lòng, còn một phụ nữ quỳ xuống xin “không giành con nữa.” Thế là vua phán: “Đó mới chính là người mẹ ruột của đứa bé sơ sinh.”

Từ ba năm qua, vai trò người phụ nữ quỳ xuống xin nhường con, tôi đã đóng?

Nhớ lời anh Phạm Thái Chung:

“TẤT CẢ được cô sẵn sàng buông rơi ngoại trừ Văn Chương là điều cô không thể bỏ.”

Lời này ĐÚNG trên cái nhìn bề mặt, nhưng hoàn toàn SAI nếu chịu khó nhìn ở tận đáy chiều sâu:

-Tôi chỉ BUÔNG ROİ cái **Tất Cả**, SAU KHI nhận thực rằng mình đã bị cái **Tất Cả** ấy làm cho thua thiệt!

Còn Văn Chương đâu có bỏ tôi, đâu có đẩy tôi đến tận cùng thua thiệt, làm sao lại có thể “bỏ” nó?

Ngoài cuộc đời, không có gì làm tôi ngã được, kể cả cái chết Mẹ già gần ba năm trước.

Vậy mà với Âu Cơ...

Ba năm khắc khoải theo nó từng giờ từng ngày, cố gượng đứng lên cách này cách khác rồi lại ngã sâu hơn trong sự âm thầm đau khổ.

Giờ chỉ mong, khi nhìn ra điều KHÔNG PHẢI ai cũng là người mẹ với lòng thương biển rộng, Âu Cơ vẫn *còn đủ tỉnh táo* quay về bên Mẹ. Chỉ e với cá *chất* “*Cuộc đời như con đường một chiều*” thì cái một chiều ấy có khi dẫn nó đến hố thẳm mà vẫn chồi từ vòng tay người mẹ đưa ra...

Thập niên 1960, có cuốn phim *Mirage de la Vie* (Ảo Ảnh Cuộc Đời), Lana Turner đóng cùng người nữ diễn viên da đen Juanita Moore, nội dung như sau:

Lora Meredith (Lana Turner) là một kịch sĩ không chồng, sống với đứa con gái tên Susie. Một ngày đẹp trời trong năm 1947, Lora gặp một phụ nữ trẻ gốc Phi Châu (tên Annie) đang vất vả kiếm sống với đủ thứ nghề để nuôi đứa con gái nhỏ (Sarah Jane-- do Susan Kohner thủ diễn). Hai người dần bà làm bạn với nhau. Lora mang hai mẹ con bạn về, giao cho công việc chăm sóc nhà cửa.

Thời gian trôi, đứa con gái da màu lớn lên trong tự ti mặc cảm, tự ý bỏ trốn lên Paris hành nghề vũ nữ. Người mẹ thất thểu đi tìm, gặp Sarah, cô không về, lại nói với các đồng nghiệp: “Người đàn bà da đen đó có thể là mẹ của tôi sao?”

Tuyệt vọng, quay lại nhà, Annie sinh bệnh rồi chết trong tay bạn. Tang lễ được cử hành long trọng, tiếng rú gào của một nữ ca sĩ da đen dâng lên Thượng Đế nỗi đau khổ của người mẹ vừa chết đã làm nhức nhối trái tim khách dự. Đám táng đưa đi, có cảnh sát đứng làm trật tự. Bỗng dưng một cô gái đẹp từ đâu bay tới, vạch hai hàng cảnh sát, chạy ùa vào ôm lấy quan tài, những tiếng khóc xé lòng nức nở vang lên...

Cuốn phim chỉ thế. Vậy mà tôi đã không dám xem đến lần thứ hai?! Bây giờ nhớ lại cảnh cô gái chạy ùa vào ôm quan tài mẹ, tôi đủ thấy muốn ứa lệ! Từ ba năm qua, tôi chính là người mẹ da đen ấy... Nghĩ, thà là như vậy. Chỉ van nài Thượng Đế *đừng bắt* tôi phải làm người “*chạy ùa đến ôm lấy xác của con!*”

Đêm Nha Trang rất đẹp, trời khô, biển lặng, phố phường sôi động... vậy mà sao tâm hồn chập chùng vô kể? Có đủ thừa cho trăm ông Trời hay ngàn vị thần Định Mệnh cũng không thể nào rời thoát được hình ảnh đứa con gái nhỏ không có mẹ cạnh bên để bảo vệ trước lòng người ác độc (như đã từng có được suốt 26 năm xưa).

II.

Những giòng viết trong *Bi Kịch Một Nhà Văn* trở về trong trí não. Anh Peter và rất nhiều độc giả vẫn “cầu mong” tôi quên dĩ vãng để hướng về “*một sự chuyển biến mới*” trong lối viết... Nhưng làm sao được? Trái tim đâu phải là một thỏi sắt?

Mà nghĩ, nếu như những vết chém của Định Mệnh hằn lên trên thỏi sắt đó thì hẳn PHẢI QUÊN bằng mọi giá. Đàng này... Đàng này... Những lời viết cũ cứ hoài đeo đuổi suốt từ chiều tối hôm nay.

*
**

Âu Cơ tỏ ra buồn hẳn vì sự nát tan của bố mẹ, tình tình mấy lúc gần đây trở nên bấn gắt. Hình như nó cảm nhận một biến cố rất lớn đang sắp sửa xảy ra cho tất cả mọi người mà nó là nạn nhân bị thiệt thòi hơn hết. Tôi thương nó quá! Mới 8 tuổi đã phải bị cuốn vào cái vòng thống khổ! Cuộc đời nó rồi sẽ ra sao khi ngày nay đã lỡ nhìn tận mắt quá sớm những tan nát xảy đến trong gia đình?

(...)

Chiều thứ ba 19/3/1996, TNH dự định chờ tôi hết học trò sẽ cùng nhau đi bỏ pin vào cái đồng hồ tôi, như lời đã hứa. Tuy nhiên khi biết tôi đang còn bận dạy, TNH nói:

"VẬY, ĐỂ BỐ ĐI MỘT MÌNH."

Âu Cơ đang làm bài, ngẩng lên đòi theo, TNH lắc đầu không chịu. Mặt nó đăm buồn hẳn. Tôi đọc rõ tâm trạng nó, nói với TNH:

"Bố nên cho Âu Cơ đi!"

Thế là cha con cùng ra xe.

Trở về, nó đưa khoe một đồng bút chì.

Bà Ngoại hỏi:

"Con có cả trăm cây bút chì, sao còn đòi mua thêm để tốn tiền bố?"

Nó đáp:

"Lần cuối bố mua cho con mà!"

Ôi! Cái lần cuối này sao mà đau đớn cho một đứa nhỏ chỉ vừa 8 tuổi (...) **Lòng tự nguyện, bằng mọi giá, tôi phải đền bù cho Âu Cơ một mối hạnh phúc lớn để xóa tan những nỗi khổ đau mà Định Mệnh đã gây ra trên cuộc đời đứa con gái nhỏ thân yêu.**

(...)

Tôi kêu nó lại, ôm vào lòng, xin lỗi nó và nói:

"Bố đi rồi bố sẽ về. Con vẫn còn Bà và Mẹ kia mà. Mẹ sẽ thương con gấp nhiều lần hơn trước."

Âu Cơ bật nói:

"VỚI ĐỨA CON NÍT NÀO THÌ MỖI NGÀY CŨNG ĐỀU LÀ CÁI 'happy day' CỦA TỤI NÓ, CÒN CON SAO KHÔNG CÓ 'happy day'?"

Tôi cãi:

"Con có nhiều 'happy days' chứ? Những khi bố mẹ đưa con đi phố mua đồ chơi, đi ăn, đi Santa Ana, San Francisco... là 'happy days' đó."

Mặt buồn so hẳn, Âu Cơ đáp:

"Cái ấy lâu rồi. Từ hôm Noel đến giờ con chỉ có những ngày buồn và **một ngày buồn nhất.**"

Tôi hỏi:

"Ngày buồn nhất của con là ngày nào vậy?"

Nó đáp nhanh không do dự:

"Ngày mai bố đi!"

Tôi muốn ứa nước mắt...

Chìa cho tôi lá thư viết tay, Âu Cơ nói:

"Con viết cho bố thư này. Bây giờ con cho mẹ đọc, nhưng con sẽ dán kín lại và chỉ đưa cho bố khi bố sắp sửa lên máy bay."

Nó nói thêm, điệu bí mật:

"Con muốn làm cho 'ông' hối hận khi đọc thư con."

*/ Âu Cơ viết:

"Don't open this until you get to sit on the plane!"

3/21/1996

Dear Dad,

Why do you have to go away? I will miss you. Will you miss me? Remember to write to me! You have to swear you will come home and live with me and mother. Or else, I will miss you. I love you and mother very much. I hope you and mother will love each other again. Mother says she still love you. Do you know why she took the drug Valium? She took it because of you. She said that she doesn't want you to go. She and I will love you forever. I hope you will love us forever too. I want to cry when we talk about this. I will miss you a lot. Will you miss me and mother? I wish I could see you both kissing each other and hugging together. And enjoy living together.

Love, Âu Cơ."

Đợi tôi đọc xong, nó nói: "Mẹ biết không, tối hôm qua con tự động lên nằm trên giường xem TV với bố. Nghĩ đến điều bố gần đi rồi, con buồn đến muốn khóc mà không khóc."

Tôi kêu lên:

"Tại sao con không khóc? Con cứ việc khóc to, không chùng nhờ vậy mà bố chịu ở lại."

Nó lắc đầu, nói thật nghiêm trang:

"Không, con không khóc. **Bố muốn đi, mình khóc bố cũng cứ đi.** Con không khóc, nhưng con quay mặt qua chỗ khác, lấy cái mền đắp lên má và nước mắt cứ chảy dài xuống ngay chỗ này mẹ ạ."

(Vừa nói, nó vừa giơ một ngón tay chỉ lên má trái.)

Sao thật nát lòng với những điều không thể không nhìn thấy?

[]

San Jose, thứ Hai 25/3/1996

Buổi sáng đưa Âu Cơ đi bộ đến trường. Con bé xinh đẹp, cao gần bằng mẹ, tỏ ra vui đặc biệt khi được mẹ đưa đi học. Nó nói:

"Con thấy vừa nhớ bố nhưng cũng vừa thấy không có bố, mình cũng 'normal' thôi!"

Tôi đau lòng quá cho sự ngây thơ của nó, hỏi:

"Normal là sao?"

Nó không biết cách nào giải thích.

Đến sân trường, chưa tới giờ vào lớp, tôi không nỡ rời nên ngồi lại trên một bụi cây thật lâu với nó. Nó không ra chơi với lũ bạn, cứ ngồi cạnh, dựa đầu vào ngực tôi mà nói:

"Con thương mẹ lắm. Con rất hạnh diện vì có người mẹ đàng hoàng như mẹ."

Tôi cười:

"Đàng hoàng là thế nào?"

"Là không giống như bố, bỏ con mình mà đi!"

Tôi giải thích:

"Bố đi để viết văn. Ở với mẹ, bố viết không nổi. Nhưng rồi sẽ có ngày bố quay lại."

Nó gật đầu:

"Con biết bố sẽ về '**nhưng sẽ không ở trong nhà mình nữa**'."

Tôi ngạc nhiên:

"Tại sao không? Mẹ vẫn cho bố về mà!"

Nó đáp:

"Mẹ cho, bố cũng **KHÔNG VỀ** vì **mắc cỡ với mẹ**. **CON BIẾT**. Mà con cũng nói nhiều lần như vậy với bố trước ngày bố bỏ đi."

(Tôi thật lòng kinh ngạc vì sự thông minh quá độ của Âu Cơ!)

Khi tôi hỏi:

"Sao con không ra chạy nhảy với đám bạn?"

Nó lắc đầu:

"Con không thích!"

"Vậy con làm gì trong các giờ ra chơi ấy?"

Nó đáp nghiêm trang:

"Con ngồi viết nhật ký. Mấy đứa bạn con đòi xem, con không chịu. Tụi nó bắt chước con cũng viết nhật ký."

Đôi mắt nó sáng rỡ lên, vẽ hạnh diện:

"Mẹ biết không, tụi con lập được một cái group viết văn (xong, trở ngón tay vào ngực), chính con là người đưa ra cái idea đó."

Ôi! Thật tiếc cho TNH! Mắt tôi đã dành, mà còn mắt luôn đưa con gái thông minh xinh đẹp như Âu Cơ.

[]

Là nhà văn, "khuyên" người thì hay lắm, nhưng nếu lâm vào "hoàn cảnh" của người, có khi "ngã đầu" còn tệ hơn người mà thôi.

Đây chính là điều tôi lo sợ trên hết:

Sự "mắc cỡ với mẹ" trong cá chất tự trọng, cộng với mặc cảm thua thiệt trước Vân San và người chị dâu tương lai (chưa kể những lời-nói-ra-nói-vào của thiên hạ) sẽ càng đẩy Âu Cơ đi xa khỏi vòng tay mẹ.

Ôi! Thượng Đế!

Xin cho Âu Cơ tìm về với mẹ **BẤT CỨ LÚC NÀO** nó gặp đau khổ!

Xin cho tôi có thêm nghị lực để sống mà nâng nó kịp thời SAU những tai ương phủ lên cuộc đời nó mai kia.

Trần Thị Bông Giấy

(Bài kết thúc tại khách sạn Phố Biển Nha Trang, 10:35 tối, thứ Tư June 28/2017).

[]